

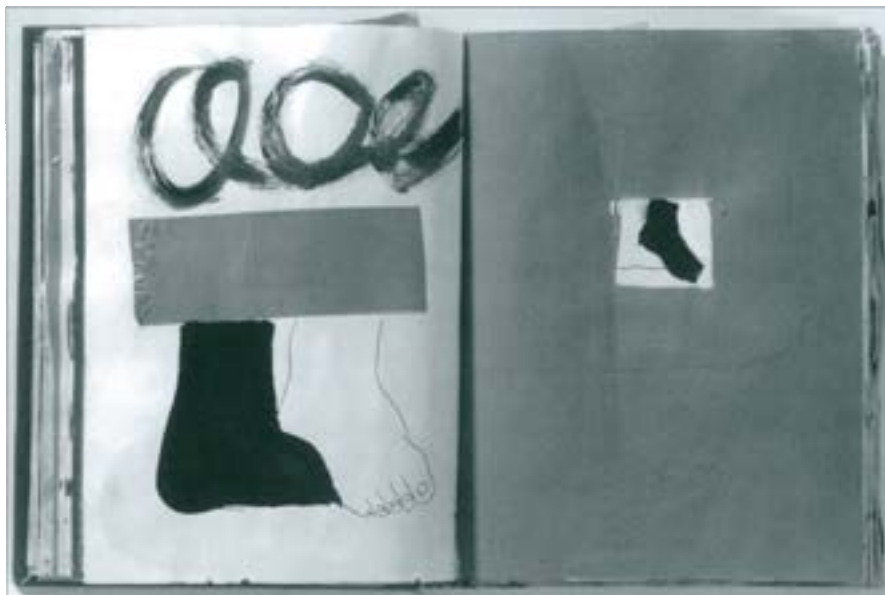
ARTS

Agustí Puig al Museu d'Art de Sabadell

Mila Torres

En aquesta revista, al número de Nadal de 1991 vaig escriure un article sobre Agustí Puig. En ell plasmava les arrels creatives i el que havia sigut la seva tasca artística fins al moment. Ara, després de tretze anys, en trobo davant del paper per tornar a fer un article per la revista Quadern.

Han passat els anys i ara no intento veure un jove artista que despunta dins la nova generació d'artistes de Sabadell "que té per davant un camí ple d'èxits dins el món de l'art", com va ser llavors, sinó que em trobo ja amb un artista fet i admirat no només a terra nostra. Un artista que ha evolucionat amb la seva tasca de manera que ara, en l'inici de la nova temporada artística del Museu d'Art de Sabadell omplen tota un sala amb la seva obra i ho fa dins el cicle *Singulars Propis. Artistes sabadellencs contemporanis*. Aquest cicle es va iniciar l'any 2001 i han passat per ell Antoni Marquès, Lluís Clapés i

Oriol Vilapuig. El que es pretén es mostrar els artistes més contemporanis de la ciutat amb el recolzament de la Fundació Banc de Sabadell, Fundació Caixa de Sabadell, Direcció General de Promoció cultural de la Generalitat de Catalunya i per suposat, el Museu d'Art de Sabadell. Això significa que l'artista escollit ha de passar la tria d'aquestes entitats.

Agustí Puig Pinyol (Sabadell, 1957) ha passat aquesta "prova" i la mostra que ens presenta surt fora de tot convencionalisme. No es tracta d'una antològica,

referint-me a una exposició resum de tota la seva creació artística fins al moment (cosa que també m'hagués agradat), ni tampoc d'una mostra del seu darrer treball, ni un desig d'ensenyar cap a on aniran les seves obres. Res de tot això. És l'ideari de l'artista de 1992 fins el 2004. Què vol dir ideari? Intencions, diari, apunts per recordar, memòria d'allò vist... En concret s'exposen 60 quaderns en els que l'artista ha necessitat apuntar mitjançant diferents tècniques i materials tot allò que l'interessava en un moment determinat, tot allò que li sorgia de l'ànima, tot allò imprescindible de ser transmet a un quadern per a que no quedés perdut en l'oblit de la ment.

Però què recullen els diaris? Els pensaments més íntims de les persones expressades mitjançant l'escriptura, el dibuix, la pintura, la música... mitjançant la manera en la que s'expressi millor l'emissor. Un emissor que en principi no busca la comunicació amb ningú, ni el vist i plau de cap receptor. Només vol desfer-se d'allò que l'oprimeix o deixar patent unes possibles idees. En aquest cas concret, no és només un diari íntim sinó també unes llibretes de camp. Idees que aborden a l'artista i que devia apuntar com a possibles punts de partida d'obres posteriors. Signes, símbols passen a formar part d'un tot, de l'expressió creativa de l'artista amb tot el que això pot significar.

Aquests quaderns es presenten a l'espectador creant una atmosfera idònia per que puguin ser vistos com el que son: quaderns personals d'un artista.

Aquest tipus de creació poques vegades es mostra al públic d'una manera tan rotunda com ens ha fet Agustí Puig. Els historiadors de l'art, tal i com diu Juan Manuel Bonet al catàleg, sentim una veritable emoció quan descobrim qualsevol tipus d'apunt inèdit o escrit d'un artista, perquè ens serveixen per conèixer millor la persona i sobre tot per entendre millor el seu art. I normalment arriben al públic quan l'artista ja no pot dir res, cosa que té la seva coherència per tractar-se d'idees íntimes i personals.

Agustí Puig ens permet veure aquesta part íntima creadora per mitjà de la qual entrem en contacte amb la seva creació de 1992 fins a l'actualitat. És un recorregut per la seva obra d'aquesta època.

Aquí comprovem com el caire misteriós de la seva primera època, el paisatgisme romàntic dels primers anys vuitanta s'ha mantingut com una signatura pròpia. El misteri sempre hi és present, mitjançant els colors, la simbologia, el traç...

Juntament amb això la seva simbologia s'ha mantingut i ha continuat en la seva línia atorgant un llenguatge plàstic propi a l'artista. Llenguatge que ha trobat alguna de les seves bases en l'informalisme fent que aquesta arrel històrico-artística

s'imbrui en el seu més autèntic llenguatge. Al llarg de la seva creació es repeteixen una sèrie de signes, elements compositius abstracts d'un context més ampla i figuratiu. Així cadires, síndries, caps, cos femenins, peus, mans, ungles, sabates...formen part intrínseca de la seva expressió.

Dins la tècnica d'Agustí sempre m'ha atret la seva pinzellada ampla d'una gran força, un traç i un gest d'una magnificència total. La mà vibra amb rapidesa d'execució i la potència forma part de l'obra.

Les tonalitats sempre d'una gran sobrietat reforcen la rotunditat creadora.

Aquesta força i potència no treuen sensibilitat, sap combinar-les de manera que puguin conviure i aconseguir crear moments de gran delicadesa i sensualitat.

Al veure aquesta mostra no deixo de pensar en que la història de l'art forma part de la cultura de l'artista fent que la seva sabiduria creixi malgrat sigui d'una forma inconscient. Sinó tinguéssim el passat que tenim aquesta obra no existiria, seria una altra. Ara en aquest moment és el resultat d'una època i d'una societat concreta. La filosofia que ens mostren aquests quaderns ens fan pensar no només en lo bé o malament que pinta aquest artista, sinó en la realitat de la vida, en els sentiments de la majoria dels éssers humans i quan una obra aconseguir aquesta ímpetu creador, aquest vincle ineludible és que ha de formar part de la nostra història de l'art.

RADIO
GRAU
DIGITAL • MÚSICA • VIDEO
ELECTRODOMÈSTICS • INFORMÀTICA

Cafes
pont
Avinguda Rafael Casanova, 38 • 08206 SABADELL (Espanya)
Tel. 93 726 62 22 • Fax 93 727 00 60

T h o p o s e m f à c i l
ARTGRAF
INDUSTRIA GRAFICA
T. 902 145 000 - www.artgraf.es